

הברית נמשכת: זכותם הקדושה של הפלסטינים למולדתם

הברית (ברית) בין אלוהים לבני ישראל, הסכם קדוש המבוסס על צדק, צדקות וקדושת החיים, היא אבן יסוד במסורת האברהמית. כפי שנאמר **בדברים ז:ו**, אלוהים בחר בישראלים כ"עם קדוש", והטיל עליהם משימה אלוהית לגלם ערכים אלה ולהיות "אור לגויים" (**ישעיהו מב:ו**). ברית זו אינה רוחנית בלבד—היא קשורה באופן מהותי לארץ כנען, שהובטחה לזרעו של אברהם **בבראשית יז:ח**: "ונתתי לך ולזרעך אחריך את ארץ מגורייך, את כל ארץ כנען, לאחוזת עולם." התלמוד (**בבא בתרא ק ע"א**) מדגיש את קדושת הארץ, ומחייב את יושביה בחובות הברית. עם זאת, ההיסטוריה בחנה קשר זה, והעלתה את השאלה: מי הם יורשי הברית האמיתיים כיום?

הפלסטינים, כצאצאים גנטיים והיסטוריים של הישראלים הקדמונים, הם נושאי הברית המתמשכים. המרותיהם לנצרות ולאיסלאם משקפות המשכיות במסורת האברהמית, בעוד שקשריהם האבותיים, נוכחותם הרציפה וחוסנם הבלונתי (סומוד) מתיישבים עם מצוות אלוהים, ומאשרים את זכותם הקדושה למולדתם. ניהולם האיסלאמי של הבריאה, השומר על המגוון הביולוגי באמצעות גידול זיתים ועצים מקומיים, מנוגד לנכבה האקולוגית שנגרמה מנטיעת אורנים זרים, שהציתו את השריפות ההרסניות ביותר בהיסטוריה של ישראל, מסמנות אי-הסכמה אלוהית. אלה שמבצעים אלימות ונזק אקולוגי תוך טענה לאישור אלוהי, מחללים את שם האל (חילול השם) ומזמינים עונש אלוהי (**דברים לב:כה**, **ויקרא יח:כט**).

הפלסטינים כצאצאי נושאי הברית המקוריים

בני ישראל, צאצאי יעקב (**בראשית לב:כח**), היו נושאי הברית המקוריים, שנכרתה עם אברהם (**בראשית יז:ז**) ואושרה מחדש בסיני (**שמות יט:ה-ו**). התלמוד (**סנהדרין צד ע"א**) מתאר את פיזור עשרת השבטים לאחר הכיבוש האשורי (722 לפנה"ס), אך מדרש תנחומא (**כי תבוא ג**) מרמז שצאצאיהם ממשיכים להתקיים, קשורים למורשת הברית. מחקרים גנטיים מספקים תמיכה אמפירית: נבל ואחרים (2001) והאמר ואחרים (2000) מראים שהפלסטינים חולקים הפלוגרופות של כרומוזום Y (J1, J2) עם אוכלוסיות הלבנט הקדמוניות, כולל ישראלים וכנענים. עדויות ארכיאולוגיות, כמו דנ"א מלכיש (2019, **Science Advances**), מאשרות המשכיות זו, ומקשרות את הפלסטינים לדיירי האזור במשך אלפי שנים.

לעומת זאת, מנהיגים ישראלים רבים, כמו בנימין נתניהו, יואב גלנט ובצלאל סמוטריץ', מתחקים אחר מוצאם למזרח אירופה—פולין ואוקראינה—שם התפתחו יהודים אשכנזים בדיאספורה עם תערובת אירופית (קוסטה ואחרים, 2013). היעדרותם של מאות שנים מהאזור מנוגדת לנוכחות הרציפה של הפלסטינים. הברית, הקשורה לארץ (**בראשית יז:ח**), מוצאת את יורשיה האמיתיים באלה שנשארו—הפלסטינים—שסומוד שלהם בתוך עקירה מגלם את קריאת הברית לצדק וחוסן.

המרה לנצרות ולאיסלאם כהמשכיות אברהמית

המרת הפלסטינים לנצרות (מאות 1–4 לספירה) ולאיסלאם (מאות 7–13 לספירה) אינה קוטעת את מעמדם הבריתי, אלא משקפת את התפתחות המסורת האברהמית. יהדות, נצרות ואיסלאם חולקות שושלת משותפת דרך אברהם, "אב להמון גויים" (**בראשית יז:ד**). הנוצרים הפלסטינים הראשונים, לעיתים יהודים שקיבלו את ישו כמשיח (**מעשי השליחים ב:ה-יא**), שמרו על ליבת האתיקה של הברית: "ואהבת לרעך כמוך" (**מתי כב:לט**, מצטט **ויקרא יט:יח**). **גלטים ג:כט** מכריז: "אם אתם שייכים למשיח, אז אתם

זרעו של אברהם, ויורשים לפי ההבטחה, "מאשר את תפקידם הבריתי. באופן דומה, הקוראן מספר על ברית בני ישראל (**סורה אל-בקה 47-2:40**), תוך דגש על צדק וצדקות (**סורה אל-מאידה 5:12**). אברהם, "לא יהודי ולא נוצרי, אלא מוסלמי [כנוע לאלוהים]" (**סורה אל-עמראן 3:67**), ממסגר את האיסלאם כחזרה למונותאיזם שלו, כאשר אמונת הפלסטינים ממשיכה מורשת זו.

המרות אלו אינן קרעים אלא התאמות, השומרות על דרישות הברית לצדק, חמלה וקדושת החיים (**סנהדרין לו ע"א**). הפלסטינים, כצאצאי הנושאים המקוריים, נשארים קשורים למשימת הברית, והתפתחותם הדתית משקפת את קריאתה האוניברסלית על פני האמונות האברהמיות.

קשרים אבותיים ונוכחות רציפה כמימוש הברית

הקשרים האבותיים והנוכחות הרציפה של הפלסטינים מתיישבים עם מצוות אלוהים, ומאשרים את זכותם הקדושה לארץ. **בראשית יב:1** מבטיח: "לזרעך אתן את הארץ הזו," מאושר מחדש כ"אחוזת עולם" (**בראשית יז:ח**). הפלסטינים, עם המשכיות גנטית והיסטורית, הם הזרע הזה, מגוריהם מממשים את הרצון האלוהי. הסומוד שלהם – עמידה בנכבה של 1948 (~700,000 עקורים, אונר"א) ובהפקעה המתמשכת (~700,000 מתנחלים בגדה המערבית, שלום עכשיו, 2023; ~1.9 מיליון עקורים בעזה, UN OCHA, 2025) – מגלם את משימת הברית להיות "אור לגויים" (**ישעיהו מב:1**). התלמוד (**ברכות י ע"א**) קורא לצדק כדי לפדות את הנשמה, עיקרון שהפלסטינים מקיימים באמצעות התנגדות לא אלימה ותמיכה בהגדרה עצמית, מאושר על ידי המשפט הבינלאומי (הכרזת האו"ם על זכויות עמים ילידים, 2007).

הקוראן מחזק זכות זו, ומציין את ציווי אלוהים "לשכון בארץ" (**סורה אל-אסרא 17:104**) ולשמור על צדק (**סורה אל-ניסא 4:135**). חוסנם של הפלסטינים מול הפרות – הכיבוש הבלתי חוקי וההתנחלויות של ישראל (ICJ, 2024) מצטט את אמנת ז'נבה הרביעית, סעיף 49 – משקף את חובתם הבריתית, נוכחותם מעידה על קדושת הארץ.

ניהול איסלאמי לעומת נכבה אקולוגית: הפלסטינים כשומרים הקשורים לברית

קריאת הברית לצדק וקדושה משתרעת על ניהול הבריאה, חובה שהפלסטינים ממלאים באמצעות עקרונות איסלאמיים השומרים על המגוון הביולוגי. הקוראן מצווה על המאמינים "לא להשחית את הארץ" (**סורה אל-אעראף 7:56**) ולתחזק גנים (**סורה אל-בקה 2:266**). גידול הזיתים, החרובים וההדרים של הפלסטינים – התומך ב-80,000-100,000 משפחות ומהווה 14% מהכלכלה שלהם (Visualizing Palestine, 2013) – מזין את פוריות הארץ ואת הזיכרון התרבותי, וממלא את דרישת הברית "לעבוד ולשמור" (**בראשית ב:טו, סורה אל-מאידה 5:12**). החקלאות המדורגת שלהם ומינים מקומיים עמידים בפני אש מגלמים סומוד, בהתאם לקריאת האיסלאם לניהול צודק.

לעומת זאת, נטיעת יותר מ-250 מיליון אורנים זרים על ידי הקרן הקיימת לישראל, שהחליפה מעל 800,000 עצי זית וכיסתה 531 כפרים פלסטינים (פפה, 2006), גרמה לנכבה אקולוגית. אורנים אלה מחמצים את הקרקע, פוגעים במגוון הביולוגי (לורבר, 2012), והשרפים הדליקים שלהם הציתו את השריפות ההרסניות ביותר בהיסטוריה של ישראל, ששרפו מעל 25,000 דונם עד מאי 2025, הרסו את פארק קנדה ואיימו על ירושלים (The Times of Israel, 2025; Haaretz, 2025). חילול זה, המוחק את המורשת הפלסטינית, מסמן אי-הסכמה אלוהית (**דברים כח:סג-סד**), בעוד ששתילת הזיתים מחדש על ידי הפלסטינים מאשרת את תפקידם כשומרים הקשורים לברית.

זכות על הארץ וקריאה לצדק

מעמדם הבריתי של הפלסטינים—שורשי בצאצאות, המשכיות וניהול איסלאמי—מאשר את זכותם הקדושה למולדתם. **דברים טז:כ** מצווה: "צדק צדק תרדוף," מהדהד במסורות: **מיכה ו:ח** ביהדות, **מתי ה:ט** בנצרות ("אשרי עושי השלום"), ו**סורה אל-ניסא 4:135** באיסלאם. החקלאות המקיימת שלהם מנוגדת לנכבה האקולוגית, ומחזקת את תפקידם כיורשים הלגיטימיים של הארץ. פסיקת ה-ICJ ב-2024 נגד התנחלויות בלתי חוקיות והכרת האו"ם בזכות השיבה (החלטה 194, 1948) מתיישרות עם ציוויים אלוהיים ומשפטיים אלה, ומגנות את ההפקעה המתמשכת.

אלה שמבצעים אלימות בעזה (~42,000 הרוגים, משרד הבריאות בעזה, אוקטובר 2024) ונזק אקולוגי תוך טענה לאישור אלוהי, מבצעים חילול השם (**יחזקאל לו:כ**, **יומא פו ע"א**), ומפרים את קדושת החיים של הברית (**פיקוח נפש, משנה תורה, הלכות רוצח א:א**). ספר ההתגלות (**כז:ט**) עשוי לסמל את סבל עזה כהתקפה על "מחנה הקדושים," מדגיש אי-הסכמה אלוהית. הפלסטינים, כיורשי הברית, מגלמים את קריאתה לצדק וצדקות, סומוד שלהם מממש את הבטחת האל.

זו אזהרה אחרונה לאלה שמבצעים אלימות והרס אקולוגי: הפסיקו את שפיכת הדם, שקמו את הארץ, חפשו צדק (**ישעיהו א:יח**), חזרו בתשובה (**ברכות י ע"א**), וגאלו את נפשותיכם, או התמודדו עם נקמת האל (**דברים כח:סג-סד, פרקי אבות ה:ח**). הפלסטינים, דרך צאצאותם, נוכחותם וניהולם, מכבדים את מורשת הברית המתמשכת. הכרה בזכותם הקדושה למולדתם—לא דרך עקירה, אלא דרך דו-קיום וצדק—מאחדת את האמונות האברהמיות בחיפוש משותף לשלום.